

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesu Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXXIII. Ignatius, & socij solitariis sparci locis in ditione Veneta, post ad
prædicandum prodeunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

rentes, vel quæstionem aliquam versantes. Duxit ipse Ortizius, & coram statuit, vbi Pontifici sapientissimo aded placuere, vt satis mirari non posset acumen ingenij, & supellestem scientiarum locupletissimam, cum castigata atque amabili in disputando modestia; quod iis etiam de mensa surgens, sereno vultu, hac voce testatus est. Summam capimus voluptatem ex tanta cruditioe, cum tanto sui contemptu sociata, quæsiuit præterea si quid vellent, audiensque nihil aliud quàm quod supplicasset, pro iis Ortizius, extentis velut ad omnium communem amplexum brachijs Apostolica benedictione illos impertiit, addidit tamen eo anno terram sanctam fore illis accessu difficilem, ob fœderatos Ecclesiæ, Cæsaris, & Venetiarum aduersus Turcum exercitus. Ad hæc aureos sexaginta ab eo missos acceperunt & facultatem ad sacros Ordines à quouis Episcopo paupertatis, & doctrinæ titulo obtinendos, pro absente licet Ignatio, & alijs qui nondum essent Sacerdotes, consignata est literis hæc facultas à Cardinali sanctorum quatuor ann. 1537. Aprilis septimo, & vigesimo, quibus item Salmeroni dabatur, vt cum ætatis vigesimum tertium attigisset, Sacerdotio initiaretur. Post hæc relegunt Venetias iter, pedites vt ante ac mendici, admissos enim sexaginta nummos, vt & alios centum quadraginta pia sibi quorundam Hispanorum donatos liberalitate in profectioem transmarinam seponendos putarunt. Venetijs pristinæ in nosocomijs operæ se reddunt, quoad votis ad pedes Nuntij Veralli, Paupertatis, & Castimonix nuncupatis, à Vincentio Nigufantio consecrati sunt Sacerdotes, S. Ioannis Baptistæ festo die ann. 1537. ea cœlestis lætitiæ copia, vt in consecrantem refusa sit, professus enim est Vincentius, tam multos toties cum initiaffer, numquam se ex illis pietatis sensus tam teneros expertum. Inde primitias factorum varijs, suo quisque delectu celebrioribus diebus obtulerunt, dempto Ignatio qui ad tanti operis apparatus, annum sibi solidum depoposcit quem etiam postea in mensem decimum octauum protulit, annoque tantum insequenti, die Christi nascentis ad S. Mariæ Maioris, & Christi præsepe celebrauit, vnâque se primo cum sacrificio victimam Deo spontaneam deuouit ad omnia eius obsequia promptam, & paratam. Cum enim iis quotidie spes nauigandi disfluerent ob Reipublicæ Venetæ, & Solimanni classes mare quamprimum peruasuras promissioni tamen Deo factæ ne qua sua ex parte deessent, expectandum Venetijs si quæ se daret occasio censuerunt.

XXXIII. Interea igitur communibus studijs, primitiarum quas diximus nouum instituunt apparatus, secessus captant ab strepitu solos, & velut extra humana sitos, vt secum penitus, & cum Deo ipso habitarent, Ignatius Faber, & Lainius Vincentiam petunt, Monselicium Xauerius, & Salmeron; Treuigium Codurius, & Hozius (eandem hic cum alijs decem viuendi iam normam inierat) Iaius & Rodericius Bassanum; Patauium Pascasius, & Bobadilla: in harum confinio urbium & pagorum deserta quæ primum occurrunt tuguria occupant; lectum nuda humus vel aliquid paleæ, victum mendicato

Ignatius, & socij solitarijs sparsi locis in ditione Veneta, post ad predicandum prodierunt.

dicato quaesita, panis aliquot frustra, potum frigida praebat; ad haec multarum horarum precatio, voluntarias autem poenas metiebatur cuique feruor suus. Ignatium quod spectat, Manresam suam Vincentiae reperit, visorum illic caelestium frequentia eadem, animi deliciae pares; lacrymarum par suauitas, & vbertas; quibus cepti exinde oculi grauius affici in reliquam vitam male habuerunt. Ex hac dierum quadraginta solitudine progressi, vt quod in ea de caelo hauserant in alios spargerent, in diuersas vrbes operam diuidunt, nec opus fuit prehsare templa, & pulpita, vtrumque forum, & compita supplebant: illuc e scamno, saxo ve fortuito, sparsam longius plebem aduocabant, currebatur ad signum agitati galeri vocisque inuitantium, velut ad planipedes, & circumforaneos ludiones, audiebantur Italicè omnino perperam dicentes, sed ea vi spiritus inflammati, vt qui visus, & iocos captaturi venerant, suspiria & lacrymas referrent: cum enim prodirent ad poenitentiam suadendam, quod vnum erat illis propositum, pallore, ac macie totoque aspectu, exemplum edebant eorum quae dicerent, credebanturque tunc ex deserto adesse. Concione dimissa, in sua tuguria redibant. In iis cum degerent periculosè quidam aegrotarunt, tolerantiae exantlata fructu minime poenitendo, in iis sortem benignam Simon Rodericius inuenit, hunc Iasio comite, sanctus Senex Antonius nomine, diuino instinctu, sua heremo secum admiserat, certus alioqui omni consortio carere, quod iam aliquos habuisset, sui primum conuictus & asperitatis cupidus tyrones, mox impatientes atque desertores. His tamen duobus in cellae angulo tabulam dederat ad nocturnam quietem, quod humi cubare solitis non nihil commodi afferebat: de nocte surgebant ad orationem, & psalmodiorum cantum, & ieiunia caeterosque labores cum eo pariter obibant.

Inter haec itaque Septembri Simon grauius aegrotans poene ad extrema deductus est, vt accitus ad illum ab heremita medicus eius desperauerit salutem: rei certior factus Ignatius, Vincentia cum Fabro (nam iacebat in nosocomio Lainius) Bassanum aduolat. Quantos autem illi animos daret suorum charitas, cum aliàs semper, tum verò hinc egregie patuit, etsi enim ex febre adhuc infirmior, gressu tam celeri properabat, vt Faber valens, & robustus aegre sequeretur, expectarique illum identidem à subsistente Ignatio oporteret; charitatis magnae haud absimili documento, ab eo quo Lainium olim fuerat profecutus, repentina enim correptum Febre dum vna iter agunt, quaesito iumento imposuit, & detractis sibi operuit vestibus, & laborantis immemor tibiae, equitanti tam citus prauiuit, vt equum vrgeret, Lainius ne ab eo longius remaneret. Quas autem interposuisse in expectando Fabro moras illum dixi, colligenda in Deum mente occupabat, precibusque ad illum pro aegroti salute ardentibus, quorum ipsemet vim praesensit, Fabro enim, cui expectando substiterat accedenti, vultu quali solebat orans, incenso velut caelitus edixit Simonem hauquaquam moriturum. Neque vitam solum, sed valetudinem magna ex parte iacenti contulit, primo enim affatu, caroque complexu salutantis non modo esse de vita iussus est

XXXIV.

Ignatij charitas erga vnum e sociis aegrotum, & erga vacillansem.